

פשעים

"לאן איגי?"

תלמידי הכתה השלישית בכיתספר ההס' תדרות נמדל קמו מכסאותיהם. לחדר נכנס אדם נמוך קומה וזנאם, ביקש מהם לשבת החל בשעור שנשמע בקשב רב. יחיאל אלדמע (50) היה מורה יהודי על הכל, הצליח עלב' אישיותו המשכונעת לתפוס מקום נכבד בין חושבי העיר הקטנה, נתמנה בשל כך לנהל בית-הספר. כחבר מפא"י רכש את אמונה ראשי העיר, פקדי המחלקה לחינוך והסברה של ההסתדרות. איש לא התסלא כאשר האפטרופוס על הכוש הג' טוש סמך עליו את ידו, מינהו כאחראי על חליקת כמה בנינים שהוקצבו לצורך דיוור משפחות המורים במקום.

אלדמע הפך לאדם בעל השפעה, דרכו עברו תשלומי המורים, שכל דירותיהם. הוא היה גם נואם מצוי. באסיפות מפלגתו ידע תמיד להלהיב את שומעיו בשפתו הרהוטה. גם תנופה לא חסרה לו. הוא ארגן שעורי ערב, הבטיח ללמד בתקופה קצרה כל תושב את השפה העברית.

בהגניה: תה ועוגות. אך ככל שבלט יותר בין הציבור, היו הסרטים על חייו הפר' טיים עטופים מסתורין. למרות שהיה ידוע שאלדמע התגרש מאשתו הראשונה, נפרד מ' שתי ילדותיו, נשא אשה שנייה, לא הצליחו מלכות הרכילות בעיר לגלות פרטים נוספים, הפריחו שמועה יחידה: אשת אלדמע אשה יפה, אך סובלת ממחלה הצורכת טפול יקר ביותר.

באחד מימי החודש שעבר לא היה זה ה' תרנגול שהעיר את תושבי מגדל כי אם שמו' עת הפתע על מאסרו של אלדמע. הוא נאשם בשודרה של הונאות.

אלדמע ארגן שעורי ערב, קיבל משכורת מיוחדת עבור כך. כאשר התמעטו התלמי' דים, המשיך לשלם לעצמו משכורת, רשם שמות בדויים ברשימת תלמידיו. הוא לא הס' תפל בכך, רשם אדם אחר, יהודה רובהה כמורה בשעורים אלה, התחלק עמו שוה ב' שוה במשכורתו.

ברשימת המשכורות שעברה דרכו, היתה רשומה מורה שנמטה זה זמן רב את עבוד' תה. שמה לא נמחק, ואלדמע זיף את חתי' מתה, שילשל לכיסו את המשכורת.

אותו זמן המשיך לגבות שכר יריה ממור' רים, שכן למסרו את הכספים לידי האפו' טרופוס. הוא הגדיל לעשות כאשר היה חייב לשרכרבו סכום כסף גדול. במומחיות רבה שינה את שם האישי מוצב פישר לזאב ציני, מסר בידו פתק בו אישר שהאישי הוא מורה, סידר לו על ידי כך דיוור תמורת חובו.

שלשלת אחרונה בפרשתו של אלדמע היתה בגדר שמועה לא בלתי מבוססת: את תלמי' דיו בבית הספר, שהגיעו לגיל 13, שידל ל' ארגן חגיגת בר-מצוה משותפת, ביקשם למ' סור לו את סנקסי המזון שלהם. הוא מיהר למחלקת האספקה המקומית, קיבל כמויות עצומות של מוצרים הניתנים כרגיל למטרה זו, איחסנם בצרכניה הקרובה, ניזון מהם חדשים רבים. בחגיגה שבכל זאת אירגן, חי' לק תה ומספר זעום של עוגיות. אלדמע כתב גם שירים לא בלתי מוצלחים. שמו של אחד מהם: "לאן איגי?"

הווי

מחשוף רצח!

צפת ההררית, שפעם היתה עטופה אוירה

של קודש ומסתורין וסימטאותיה הצרית היו מבצרי תורה וקבלה, איבדה הרבה קמעלותיה אלה.

בתי המלון המסוראים שעל הפיסטה ממול, הר כנען, האורחים עונגי העניבות הצעקניות, והאורחות מעורטלות הרגלים והלבושות שמלות ערב חשופות, הם שגרמו במידה רבה למצב עגום זה.

חושביה הותיקים והחרדים של עיר הגליל לא יכלו לראות ולחשות. הם יצאו בהתקפה מנוירת, כיסו את קירות הבתים בכרוזים בהם הופיעו משפטים כמו:

"... אשה הלוכשת מלבושים של גילוי בשר... משחיתה את נפשות בני ישראל, כי קמן כבדול! ... אשה זו היא רוצחת! ... הפכת את עם ישראל לזונה! הצילו! הצילו!"

ההשפעה על בחורי הישיבות, שרבים מהם החלו נושאים עיניהם לעבר המחשופים, היתה מידית ומוצלחת. אשר לתיירים, שלגור חיותם הודפס הכרוז גם כיהודית, — מה מידת ההשפעה לגבם, זה יודע רק בעונת

כדורגל

קבוצה בת 500

רק מעטים מבין הקהל פקחו את עיניהם בתמהון, לא האמינו למראה הקבוצה שעלתה למגרש. לאחרים, הצעירים ברובם, היה הד' בר מזור, העלה חיוך על שפתיהם. "איזה כרטיס יש להם!" העיר אחד מהם.

אך אדם בגיל העמידה, שישב בחברת בנו לא הסתיר את התרגשותו. הוא הכיר את השחקנים אחד אחר, נזכר בימים הזיכיים ש' לכניו 20 שנה. "הנה ברגר!" צעק ומחא כף כאילו ראה את השוער המפורסם עולה על המגרש בימי זוהרו.

אכן, היה משהו מרטיט במשחק של ותיקי הפועל תל-אביב, שפך הכל של גיליהם הגיע ל'500 שנה, נגד העובדים הצעירים של נמל תל-אביב, שנוערך כהקדמה למשחק המרכזי (הפועל תל-אביב, מכבי פתח-תקוה — ראה להקן). המבוגרים, שזכרו את השחקנים בשיא צייתם, נזכרו לדעת עד כמה השתנו פני ה' כדורגל הישראלי מאותה תקופת היהב. הם

ותיקים אברהם נודלמן, חיים דלי צקי, מאיר דוי עם ובלי כרס

יכלו בנקל להשוות את משחקה של הפועל או ועתה. לא היה קשה להבחין במשחק המ' חושב של בעלי הכרטיס, שאחדים מהם עברו את גיל החמישי, אך השתמשו בטכסיסים מחוכמים, אילצו את יריביהם הצעירים לרוץ אחר הכדור שנע בדיקנות מרגל אל רגל, מצא שלש פעמים את מקומו בשער הנמל.

מציאות קודרת. בלט בין קבוצת הוד' קנים מי שהיה בזמנו אילל הקהל הישי' ראלי, החלוץ השמאלי אברהם נודלמן, הוא אמנם נשא קצת בקושי את הכרס העבה, לא היה מסוגל להדביק את יריביו הזריזים, אך משהשתלט על הכדור, עורר התלהבות במבצעי. חיוך סלחני הסתמן על השפתים כאשר עלה חיים דליצקי רחב הגוף על ה' מגרש, החליף את יהודה פילוסוף העייף. ה' שחקן הותיק שלמה פוליאקוב, אחי המאמן שני שערים נאים.

כאשר ירדו ה'וקנים" מהמגרש כזי לפנות

הקיץ הבאה, כאשר יימלאו שוב את צפת.

כאמצע הארוחה, טלפון

האורח שבא מתל-אביב ישב בכורסת משי' רדד של סגן ראש עיריית מגדל. לפי מהלך השיחה נראה כי רחשו לו כבוד גדול, כמו אל יתר האורחים המעטים המופיעים בעיר ה' קבינה. עם תום הפגישה, ביקש האורח לטל' פון, נזכר כי המכשיר הנו לפחות בן 20 שנה, שמפעילים את פעמונו על ידי ידית. כאשר הצליח לצלצל, להתקשר עם המרכזיה, הנמ' צאת בבנין הדואר שממול, מהר לחדר אחד מעובדי העירייה, הסביר: "שכחתי. עתה שעת הצהרים, הטלפוניסט הלך הביתה לאכול." לפקודת סגן ראש העיר מיהר לבית הטל' פוניסט, מצא אותו סועד עם משפחתו. "הנה הכל ובוא מיד. אורח חשיב רוצה לטלפן לתל-אביב", הוציקו הפקיד. כעבור דקות מספר חודש הקשר בין תל-אביב ל' מגדל.

אותו למשחק המרכזי, סגו ההרהורים הסני' סימטליים. 22 שחקנים צעירים שזנקו בגאווה אל השדה הירוק, בעטו ללא מטרה במשחק משעמם, סמלו המציאות החדשה הקודרת.

הודות לרעיון מוצלח

קבוצת הפועל תל-אביב היתה צריכה ל' הודות השבת לאדם שבראשו נצנץ הרעיון לחדשר מעונשו את ישראל וייס, מגן הקבר' צה שהורחק לפני חדשים מספר מאגודתו בעוזן חוסר משמעת (העולס הזה 783). כי שתי דקות לפני סיומו של המשחק נגד מכבי פתח-תקוה הבקיע הוא את השער, זיכה על ידי כך את קבוצתו בנצחון. וייס, שהוצב הפעם כחלוץ, לא נמל מחברויה, היכיח כי כוחו עדין במתניו.

הקרב שהתנהל לעיני אלפיים צופים, היה רחוק מלהיות משכנע. שתי הקבוצות ניסו להפגין משחק מלוכד מהיר, שילחו תחת זאת את הכדור לרגלי מתנגדיהם. גרמו לפיי' הוקים במקום קריאות עזוד.

הפועל, שהרבה להחליף את שחקניו הצי' עירים בעצמו של המאבק, לקה בחוסר בעי' טה לשער, סמך ביחוד על הגנתו החזקה. ל' עומתם היו הפתח-תקוהאים מהירים, אבל הם החמיצו הזדמנויות נוחות בתחילתו של ה' משחק, נחלשו לקראת סיומו. משענתם ה' עיקרית היה צוות השחקנים א' אלעזר שמי' גל, האחים שמואל וישראל בן-דוד, ועזרא צוהר שלמרות משחקו הבלתי נקי עמד כחור' מה בצורה, סיכל לרוב את התקפת אגפו הימני של הפועל.

בקיור לא פחות מוצק ניצב משה מלמד, הבלם של הפועל שחזר לצורתו הטובה, שמר על שערו בשבע עיניים, הרעים בקולה, כמנ' הגו זה שנים, כל אימת שחבריו טעו. מצויין היה גם השוער יעקב חוורוב, שהוכיח שוב את עליונותו הבלתי מעורערת לנבי שאר חבריו לתפקיד בארץ.

כאשר נהר הקהל לעבר שערי היציאה הוא לא היה היחיד שהיה מאוכזב. כירי הקופאים נשאר פנקסי כרטיסים מלאים, קופה ריקה למחצה, תוצאה של הירידה בהתענינות ב' ספורט הלאומי.

כדוריד

גביע עד לשנה הבאה

כדור יד הוא השם בו מכנים שני סוגים של משחקים. באמריקה, לשם הובא המשחק מאירלנד, זכה לפופולריות גדולה, הוא נדמה למשחק הזלדה הידוע בישראל בכינוי "כדור קיר". הכדור אינו מושלך הישר משחקן אל יריב, או מקבוצה לקבוצה, אלא גורק קודם אל אחד משנים. או ארבעה, קירות. סוג אחר של כדור יד משוחק ביבשת אירופה, על מג' רש כדורגל, וזמה לו, אלא שהשחקנים אינם ביעטים בכדור אלא זורקים אותו בידיהם. בארץ משחקים בכדור יד בצורתו השניה. המשחק חביב מאד בבתי ספר ואף על פי שגם קבוצות אחדות של מבוגרים משחקות בו, הוא לא זכה לאהדת הקהל הרחב, המכבד את הכדורגל.

על כן היה זה מאורע כאשר, בשבוע שע' בר, נערכו, בחיפה, תחרויות בוק ארציות בכדוריד על הגביע הנודד שנקרא על שםם של שני חברי מכבי המקומי, יחיאל פרוסטמן ומנחם רכב, שנהרגו בעת מלחמת השחרור. תחרות הגמר התקיימה בין עמל תל-אביב ומכבי רחובות, הסתיימה, בתוצאות 5-7, בנצחון אנשי הדרום, שזכו בגביע הנודד. הרחובותיים יחזיקו בו עד השנה הבאה, כאשר יעמוד שוב כפרס בתחרויות בוק.

דוהי

